

FARNÍ INFORMACE

Vydává: Římskokatolická farnost – děkanství Děčín I
Křížová 1267/25, 405 01 Děčín I
Tel.: 412 516 095
E-mail: faradc1@tiscali.cz
(Vydáváno pro vlastní potřebu)

Doba postní č.1/2005

„Pulvis es et in pulverem reverteris...“

„Prach jsi a v prach se obrátíš...“. Tato slova slyšíme každý rok o Popeleční středě. To, co popel symbolizuje ve duši člověka, totiž pokora, nachází svůj konkrétní – a jak obtížný – výraz ve schopnosti říci, vyslovit svou vinu. Jestliže se po dlouhou dobu dnešní svátost smíření nazývala zkráceně „zповěď“, pak to bylo mimo jiné i proto, že tím nejtěžším je právě „povědět“ na sebe to nejhorší; předpokládalo se tedy, že ten, kdo je ochoten to učinit, má v srdci skutečně i lítost nad vinami, která je ovšem nejdůležitější částí svátosti.

Popel je symbol, který říká, že „nula“ je každý z nás. Nikoliv ovšem „ve světě realit“ (které se neomezují na předmět zájmu realitních kanceláří), ale ve světě Reality samotné. Popel je zbytek. Je to, co zůstane, když dohoří oheň života: nula. Celou svoji symbolickou sílu přijímá popel ze své zbytkové, nicotné povahy: „Chceš-li vědět, kdo jsi, podívej, co z tebe zbude - za rok, za měsíc, zítra?“

Postní doba trvá čtyřicet dní než přijdou Velikonoce. Na ně se chtějí křesťané dobře připravit. Mívají mezi sebou i někoho, kdo teprve nedávno poznal Ježíše a bude o Velikonocích pokřtěn – katechumeny, a pomáhají jim. Všichni společně hledají, co je v životě opravdu důležité: přátelství s Ježíšem a také s druhými lidmi. Čím takové přátelství mezi lidmi roste? Aby měli nesobecké a poctivé srdce a aby je nic nerozptylovalo, žijí těch čtyřicet dní střídmě. Také Ježíš se postil. Evangelia popisují, jak žil ve veliké skromnosti čtyřicet dní na poušti. Ježíšova poušť je dobrovolné cvičení, v němž se naplno ukáže největší nebezpečí, které na člověka čeká: není to ani fyzický nedostatek, ani choroba, ani špatná kariéra, dokonce ani smrt. Největším nebezpečím je pokušení d'ábla.

Bude asi dobré se podívat na několik znaků, které toto pokušení má:

Dábel je troufalý. Pokušitel si troufne na kohokoliv v lidském těle. Neunikne mu ani samotný Bůh, který přijal lidskou podobu. Neunikne mu ani člověk, který se snaží Bohu co nejvíce podobat. Neunikne mu nikdo z křesťanů, i kdyby se jakkoliv snažil být věrný Bohu. Neunikne mu nikdo z nás.

Ďábel je vynalézavý. Už v prvním biblickém popisu pokušení ho vidíme jako hada: zvíře, které do posledních minut nemusíme vidět: splyne s okolím, takže není vnímán jako nepřítel, kterého bychom měli zdaleka obejít a kterému bychom se měli vyhnout. Naše vzájemné přibližování může znamenat také nebezpečí, že v okamžiku, kdy nás to pokušení v podobě myšlenky, slova nebo skutku napadne, ho nemusíme rozeznat jako nebezpečné.

Ďábel přichází v okamžiku nejméně očekávaném. Zdálo by se, že když se modlíme, jsme v kostele, snažíme se žít v Boží přítomnosti, ďábel na nás nemůže. Když se Ježíš ocitá na poušti, je tam v úzkém spojení se svým Otcem. Ani to však nebrání tomu, aby se o něj ďábel pokoušel.

Ďábel umí používat slova z Bible. Na rozdíl od nás, kteří v Boha pouze věříme, on o něm ví. Nepotřebuje důkaz jeho existence, Boží moc poznává osobně. Jeho pokušení lidí není jen jakousi zkouškou nás, zda obstaráme a nelogickým Božím dopuštěním na nás ubohých. Je to boj o moc. Je to zápas, v němž my můžeme spolurozhodovat. Vytržené citáty z Písma nejenom tehdy na poušti, ale i dnes bývají velmi často prostředkem, jak si omluvit a vysvětlit cokoliv, co se líbí nám.

Ďábel odchází od člověka na určitý čas. Ani Ježíše neopustil ďábel navždycky. Když později v Olivetské zahradě ve své božské předtuše vnímá všechny útrapy a bolesti, které ho čekají, dostává se opět k slovu: proč by měl jít do utrpení, proč by po něm vlastně Bůh měl chtít, aby nesmyslně trpěl, byl zrazen od nejbližších, opuštěn od apoštolů, fyzicky týrán a mučen, zabit v tak mladém věku... Jeho slova „...je-li možné, odejmi ode mě tento kalich,“ jsou vyjádřením lidské obavy, vnitřního boje...

Není snadné rozeznat ďábla s jeho nástrahami. I proto ho někteří ze svého života úplně vypustili, přestali ho vnímat a vymazali ho ze své bdělosti. Žijí si poklidný křesťanský život, vnímají ve svém rodinném štěstí a relativně zabezpečeném životě Boží požehnání.

Postní doba ten klid narušuje. Křičí na poplach a hlasem kazatelů nás vyzývá, abychom se postili. Abychom si našli svou poušť, své odříkání, objevili v sobě ochotu Bohu dávat přednost za každých okolností. Poušť, i ta osobní a vnitřní, prožívaná u každého člověka individuálně, pomáhá člověku rozeznávat pokušení, která bychom nečekali a která mají podobu jakéhokoliv „ovoce“, nejenom toho zakázaného...

Na Popeleční středu někteří opět zaslechnou hlas, který nás vyzve: zkuste se něčeho odříkat. Je to jako pozvánka následovat Ježíše ve stavu, když mu něco, na co byl zvyklý a co samo o sobě nemusí být hříchem, bude chybět. To, že jsme ho však slyšeli, ještě neznamená, že ho také poslechneme.

Můžeme začít přesvědčovat sami sebe, své okolí, kněze, dokonce i Boha v modlitbě, proč to všechno je vlastně už minulostí, proč je nesmyslem, abychom se čtyřicet dnů v něčem omezovali.

Jsem si jistý, že bychom také našli tisíc racionálních důvodů a vysvětlení. Kdybychom si dali námahu, možná bychom našli i nějaký ten biblický citát. Je přece psáno, že...

A je také možné, že nás v tu chvíli ani nenapadne, že pokušení přichází i touto cestou. A že v tu chvíli už vlastně je ďábel v nás samotných...

Není proto lepší na tu postní výpravu jít? A ve stavu dobrovolně zvoleného nedostatku poznat, k čemu nás nejvíce ďábel pokouší? V tomto úvodu se vyskytuje opakovaně ďábel – odpůrce Ježíšův, ale celé peklo se zděsí budeme-li vzývat jméno Páně a žít v postní době co nejvíce s Otcem i Synem i Duchem Svatým.

z církevních zdrojů připravil P. Martin

*Kristus maluje ve mně svůj obraz
na paletě má očištnou vodu
odpouštění hříchů
na paletě má krůpěje své krve
životodárnou infuzi
na paletě má slzy
třpytí se na tváři jako drahokamy lásky,
které mám rozdávat*

v.v.

Popel

Popel mi připomene domov a vymetání kamen nebo komína. Byli jsme špinaví jako Popelka. My ten popel vysypali na hnůj a na podzim vyváželi na pole a louku. Pohnojili. Další rok byla vždy výborná úroda. Takže je i užitečný.

Popel symbolizuje pokání, vlastně tu špínu, kterou nosíme ve svém nitru. Podívejme se na ninivské jak po kázání Jonáše si uvědomili své hříchy, když roztrhli svoje šaty a sypali si popel na hlavu. My ten popel máme též ve tvaru kříže.

Ale já si trochu všimnu toho Jonáše. Byl neposlušný vůči Bohu, nechtěl jít do Ninive a tak skončil ve veliké rybě. Viděla jsem sochu Jonáše, jak sedí v té rybě a usilovně přemýšlí...? O čem asi? Těžko říci, o svém poslání, a nebo ho tížily jeho hříchy? Nakonec když úkol splní, zas není spokojený a zase se pře s Bohem.

Pravým opakem je Boží Syn Ježíš Kristus, ano jeho poslání bylo do důsledku splněno. Po křtu ve vodách Jordánu Bůh řekl: Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte. Naslouchejme Božímu Slovu a hlasu svého svědomí, pak ve svobodě Božích dětí nechme umýt své nitro Božím milosrdenstvím. Vždyť spása je v odpouštění hříchů a o tom mluví Zachariášův chvalozpěv (Lk 1,68-79).

Pokání je vlastně takovým „hnojivem“ pro naši duši, aby mohla radostněji růst a přinášet užitek.

V.V.

Příběh

Příběh, jak jej vyprávěl jeden z přátel pana Vokolka: Bylo odpoledne všedního dne. Šel jsem na zastávku autobusu na Tyršově ulici, když jsem uviděl pana Vokolka, jak soustředěně hledí do výlohy trafiky. Zaradoval se, když mě uviděl. „Pojď sem, něco mi přečteš“ řekl. Za výlohou byl plakát. Silná ruka na něm svírala bomby a nad ní byl nápis: „**JEŠTĚ JEDEN KROK A ...**“

Nechápal jsem, co po mě pan Vokolek chce, takových plakátů bylo tehdy spousta, ignorovali jsme je. „Tak co je tam, špatně na to vidím“, řekl pan Vokolek a vytáhl zápisník a tužku. Začal jsem číst, trochu neochotně a ne moc nahlas. „Nerozumím ti“ řekl už důrazněji, a tak jsem chtěl nechtě zvýšil hlas. Kolem nás se začali shlukovat lidé. Bylo mi nesmírně trapně a přál jsem si, aby už přijel autobus.

Po čase jsem na přílohu zapomněl. Až pak jednou se mi do ruky dostala sbírka básní, autor Vladimír Vokolek. Se zájmem jsem listoval sbírkou až moje oči padly na nadpis: „**JEŠTĚ JEDEN KROK A ...**“ Zatajil se mi dech. Okamžitě se mi vybavila příhoda na Tyršovce. Tehdy jsem stál u zrodu básně, veliké a krásné a já jsem nic nepochopil...

M.T.

Sbírky

12.12.	3.638,00 Kč	02.01.	3.659,50 Kč
19.12.	4.339,00 Kč	09.01.	4.555,50 Kč
25.12.	9.407,00 Kč	16.01.	3.835,00 Kč
26.12.	3.567,50 Kč *	23.01.	4.291,50 Kč
01.01.	1.162,00 Kč	30.01.	3.853,50 Kč

Další, mimořádné sbírky na pomoc jihovýchodní Asii, činily celkem 17.205,00 Kč.

* Celodiecenní sbírka na naléhavé potřeby litoměřické diecéze, tzv. „Svatoštěpánská koleda“

Setkání rodin

Setkání rodin se uskuteční dá-li Pán Bůh ve čtvrtek 17.února od 20.00 hod. na faře v Křížové ul., Děčín I

Setkání Pastorační rady

Příští setkání Pastorační rady je plánováno na úterý 15.března v 18 hod.

Další sdělení Opět připomínáme, že na faře jsou k dispozici ke koupi hodnotné knihy s křesťanskou tematikou a také křížky a svíce. P.B.